

Warszawa, dnia 13 czerwca 2024 r.

Sygn. akt VI Ka 1009/23

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Morycz

protokolant: protokolant sądowy Angelika Bojarska

4 przy udziale prokuratora Katarzyny Skrzeczkowskiej

po rozpoznaniu dnia 7 czerwca 2024 r.

5 sprawy M. H., syna M. i I., ur. (...) w W.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

9 z dnia 23 maja 2023 r. sygn. akt II K 133/21

11 I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

12 II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 (czteryście) złotych tytułem opłaty w postępowaniu odwoławczym i obciąża go wydatkami tego postępowania.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1009/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1 Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 23 maja 2023 r. w sprawie o sygn. akt II K 133/21.	
1.2 Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.11.3. Granice zaskarżenia	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		M. H.	Dotychczasowa niekaralność Sytuacja majątkowa Przestrzeganie przepisów ruchu drogowego	Karta karna - k.210 Informacja e - (...) k.204 Informacja - k.211-213
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów		
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
Dotychczasowa niekaralność Sytuacja majątkowa Przestrzeganie przepisów ruchu drogowego	Karta karna Informacja e - (...) Informacja	Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty, nie będąc kwestionowane i nie budząc żadnych wątpliwości.

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Wskazać fakt</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.</p>
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść tj.:</p> <p>a) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez niezastosowanie tego przepisu w sytuacji, gdy w sprawie wystąpiły wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym, gdyż:</p> <p>- biegły sądowy Z. W. w swojej opinii (k. 49) jednoznacznie stwierdził, iż „Na podstawie przeprowadzonego badania krwi i śliny podejrzanego nie jest możliwe precyzyjne oszacowanie stężenia substancji aktywnej konopi indyjskich w jego organizmie w dniu i chwili zatrzymania do kontroli drogowej”, a brak było innych dowodów świadczących o popełnieniu przez oskarżonego zarzucanego mu czynu,</p> <p>- w toku rozprawy ujawniły się istotne braki postępowania przygotowawczego bowiem protokół</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

pobrania krwi od oskarżonego M. H. znajdujący się na k. 52 akt sprawy nie zawiera niezbędnych informacji, a usunięcie tych braków przez Sąd I Instancji okazało się niemożliwe pomimo podjęcia stosownych czynności, a brak było innych dowodów świadczących o popełnieniu przez oskarżonego zarzucanego mu czynu,

b) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny:

- wyjaśnień oskarżonego M. H. poprzez uznanie ich tylko częściowo za wiarygodne, podczas gdy wyjaśnienia te były logiczne, wewnętrznie spójne oraz zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, w zakresie jakim wyjaśnił, że wsiadając do samochodu nie miał żadnych zaburzeń percepcji, bardzo dobrze się czuł, jak sam wskazał, gdyby wiedział że te środki odurzające jeszcze działają w jego organizmie to nie wsiadłby za kierownicę samochodu, co miało wpływ na mylne stwierdzenie, oskarżony ostatecznie przyznał się do popełnienia czynu, nie dostrzegając tego, iż oskarżony potwierdził jedynie, że palił marihuanę, ale w takim czasie, który w żaden sposób nie umożliwiałby mu prowadzenia pojazdów (tj. kilka dni przed zatrzymaniem), a także to, iż stosunek psychiczny oskarżonego do popełnionego czynu wykazał, iż nie miał on zamiaru popełnić tego czynu, bowiem nie działał on umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, co skutkowało jednostronną oceną dowodów i miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż w konsekwencji skutkowało

przypisaniem oskarżonemu przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.,

- dowodu w postaci opinii biegłego sądowego Z. W. w zakresie błędnego ustalenia czasu zażycia środka odurzającego przez oskarżonego, jak również jego sprawstwa z pominięciem okoliczności, iż wskazany biegły sporządzając opinie w przedmiotowej sprawie, wydał je w oparciu o niepełny materiał dowodowy, bowiem Prokuratura Rejonowa w Otwocku (i to po określeniu temu organowi, w trakcie trwania postępowania sądowego, 30 dniowego terminu do przedstawienia dowodów w trybie art. 396a § 1 k.p.k. przez tut. Sąd¹) nie przedstawiła dowodów potwierdzających pobranie krwi od oskarżonego M. H. w dniu 8 października 2020 roku oraz wskazujących kto dokonał pobrania krwi od oskarżonego, o której godzinie, jaką substancją odkażono skórę oskarżonego przed pobraniem krwi, jakim numerem kontrolnym oznaczona była fiolka i pakiet do którego pobrano krew od oskarżonego, czy przy pobieraniu krwi od oskarżonego obecny był funkcjonariusz policji jeśli tak to jaki (jak wskazał tut. Sąd podczas rozprawy głównej w dniu 23 marca 2023 roku: w toku rozprawy ujawniły się istotne braki postępowania przygotowawczego bowiem protokół pobrania krwi od oskarżonego M. H. znajdujący się na k. 52 akt sprawy nie zawiera w/w informacji, a usunięcie tych braków przez sąd okazało się niemożliwe pomimo podjęcia stosownych czynności”, co skutkowało jednostronną oceną dowodów i miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż w konsekwencji skutkowało

przypisaniem oskarżonemu przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.,

c) art. 201 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie w opiniach biegłego Z. W., wydanych w oparciu o niepełny materiał dowodowy tj. w oparciu o protokół pobrania krwi od oskarżonego M. H., znajdujący się na k. 52 akt sprawy, który nie zawierał niezbędnych informacji i bezrefleksyjne zaaprobowanie tychże ustaleń przez Sąd I instancji, a polegające na ustaleniu, iż:

- z opinii biegłego toksykologa, przeprowadzonej na podstawie analizy pobranej od oskarżonego próbki krwi wynika, iż marihuanę wypalił on w niedługim czasie przed zatrzymaniem przez Policję, a nie jak wskazywał w swoich wyjaśnieniach, 5 dni przed przedmiotową kontrolą drogową,

gdy tymczasem

ww. założenia opinii i brak znamienia kategoryczności w kluczowych kwestiach nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych Sądu I instancji, zwłaszcza z uwagi na fakt, iż biegły wydał swoje opinie w oparciu o niepełny materiał dowodowy tj. w oparciu o protokół pobrania krwi od oskarżonego M. H., znajdujący się na k. 52 akt sprawy, który nie zawierał niezbędnych informacji, mogących pozwolić na wydanie i kategorycznej opinii,

- stwierdzone w pobranej od oskarżonego próbce krwi stężenie delta - 9 THC wynosiło 4,3 ng/ml i wywołało zakłócenia czynności psychofizycznych w stopniu odpowiadającym stężeniu znacznie przekraczającemu 0,5 promila alkoholu we krwi,

gdy tymczasem

ww. założenia opinii brak znamienia kategoryczności w kluczowych kwestiach nie mogły stanowić podstawy do ustaleń faktycznych Sądu I instancji, zwłaszcza z uwagi na fakt, iż biegły wydał swoje opinie w oparciu o niepełny materiał dowodowy tj. w oparciu o protokół pobrania krwi od oskarżonego M. H., znajdujący się na k. 52 akt sprawy, który nie zawierał niezbędnych informacji, mogących pozwolić na wydanie biegłemu pełnej i kategorycznej opinii,

d) art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z uznanych za wiarygodne zeznań świadka D. G. w zakresie, jakim zeznał, że oskarżony „zachowywał się bardzo spokojnie, miał szkliste oczy, delikatnie powiększone, co mogło („a nie musiało) wskazywać, że jest on pod wpływem środków odurzających” (zeznania k. 67) i tym samym oparcie ustaleń faktycznych jedynie na domniemaniu, iż użycie środka odurzającego przez oskarżonego oznaczało realny wpływ zażytego środka na jego zdolności psychomotoryczne wbrew temu co trafnie zauważył Sąd Najwyższy, że stan po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu jest równoznaczny jedynie ze znajdowaniem się tego środka w organizmie, jednakże sam fakt użycia nie oznacza jeszcze rzeczywistego wpływu tego środka na zdolności psychomotoryczne kierowcy, aby ocenić zakłócenia w zdolnościach psychomotorycznych na podstawie analizy krwi, która wykazuje stężenie środka zbliżone do progu, należy odwołać się do dowodów opisujących

wygląd sprawcy, funkcjonowanie jego konkretnych organów oraz umożliwiających ustalenie sposobu jego zachowania (postanowienie SN z 31.05.2011 r., V KK 398/10, LEX nr 848186)², a zatem Sąd I Instancji zlekceważył ocenę dowodów dotyczącego wpływu rzekomo zażytego przez oskarżonego środka odurzającego na jego zdolności psychomotoryczne, pomijając w tym zakresie zeznania wskazanego świadka, jedynie sugerujące o możliwości wpływu substancji odrzucających na zdolności psychomotoryczne oskarżonego, ale nieprzesądzające o występowaniu takich zaburzeń w jego postrzeganiu w momencie zatrzymania,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, że:

a) zgromadzony i ujawniony materiał dowody w toku postępowania, w tym przede wszystkim opinia biegłego toksykologa, jednoznacznie wskazuje, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu

gdy tymczasem

prawidłowa analiza dołączonej do akt dokumentacji medycznej oskarżonego oraz opinii biegłego powinny skutkować uznaniem, że na podstawie przeprowadzonego u oskarżonego badania krwi i śliny nie jest możliwe precyzyjne oszacowanie stężenia substancji aktywnej konopi indyjskiej w jego organizmie w dniu i w chwili zatrzymania do kontroli drogowej, co w konsekwencji winno oznaczać, iż sprawstwo, oskarżonego w żaden sposób nie zostało udowodnione,

	<p>b) wadliwe przypisanie oskarżonemu sprawstwa czynu określonego w wyroku Sądu I Instancji w sytuacji, w której zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu sprawstwa tegoż czynu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Ilość, rodzaj i wzajemne powiązanie zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były bezzasadne.</p> <p>Na wstępie przypomnieć należy, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać</p>		

się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo. Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest

wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, apelacja obrońcy oskarżonego stanowiła jedynie subiektywną ocenę zaistniałych okoliczności i gołosłowną polemikę z zaskarżonym wyrokiem. Wbrew jego twierdzeniom, Sąd Rejonowy prawidłowo, zgodne z regułami wynikającymi z art. 7 kpk, ocenił cały zgromadzony materiał dowodowy i poczynił trafne ustalenia faktyczne, słusznie uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.

Po pierwsze, powszechnie wiadomym jest, że środki odurzające działają na różne osoby w różny sposób. Jedne są wyjątkowo pobudzone, a inne nieadekwatnie spokojne. W przypadku oskarżonego była to ta druga sytuacja. Dodatkowo miał szkliste i delikatnie powiększone źrenice, co także jest charakterystycznym objawem ich zażywania. Powyższe było na tyle widoczne, że funkcjonariusz Policji w osobie świadka D. G. powziął wątpliwości co do tego czy oskarżony znajduje się pod wpływem narkotyków i dlatego - żeby to rozstrzygnąć - zdecydował się na wykonanie testu urządzeniem DragTest, który potwierdził te przypuszczenia - wykryto obecność

(...)5. W związku z powyższym przewieziono oskarżonego do szpitala, gdzie pobrano mu krew celem dalszej weryfikacji, która okazała się pozytywna. W tym kontekście w/w symptomy nie były skutkiem sposobu bycia, zmęczenia czy problemów ze wzrokiem oskarżonego, ale stanowiły następstwo uprzedniego palenia marihuany. Sąd Rejonowy nie pominął zatem okoliczności, że początkowo świadek D. G. nie miał pewności, a jedynie podejrzenia, które okazały się słuszne. Narkotyk znajdował się już we krwi oskarżonego i dopiero jej zbadanie pozwoliło stwierdzić, co i kiedy zażył, jak również, jakie było tego stężenie i czy wpływało na prowadzenie pojazdu.

Po drugie, nie ulega wątpliwości, że oskarżony wcześniej palił marihuanę, do czego się zresztą przyznał. Jediną kwestią sporną było to czy czynił to 5 dni przed zdarzeniem, na co się powoływał wskazując, że był to tylko jeden skręt, czy w tym dniu. Jak wskazano w opinii toksykologicznej, we krwi pobranej od oskarżonego stwierdzono delta-9 - (...) w stężeniu 4,3 ng/ml, który jest aktywnym składnikiem ziela lub żywicy konopi. Palenie marihuany w standardowej dawce (~2,5 mg kanabinoli) wywołuje w osoczu szybki wzrost stężenia delta-9 - (...) i już po kilku minutach osiąga ono maksymalną wartość 80-120 ng/ml. Po ok. 1 godzinie od zapalenia poziom gwałtownie spada do zakresu 3-10 ng/ml. Po następnych 2-3 godzinach stężenie może zmaleć poniżej 1 ng/ml we krwi. Stąd, jeśli wykryto u oskarżonego substancję aktywną delta-9 - (...) w ilości 4,3 ng/ml, to jej stężenie w chwili zatrzymania

mogło być kilkunastokrotnie wyższe, znacznie przekraczając wartość 2,5 ng/l uznaną za wartość graniczną różnicującą stan po użyciu od stanu pod wpływem (k.47).

Jak następnie wskazano, jeśli ujawniono substancję aktywną po upływie kilkudziesięciu minut od zatrzymania w stężeniu 4,3 ng/ml, to musiała być wprowadzona do organizmu w czasie poprzedzającym zatrzymanie. Z tych względów oskarżony mijał się z prawdą twierdząc, że marihuanę palił 5 dni wcześniej, gdyż po upływie kilku godzin składnik aktywny konopi indyjskich we krwi byłby nieoznaczalny. Mając powyższe na uwadze uznano kategorycznie, że stwierdzona ilość środka odurzającego ograniczała jego sprawność psychomotoryczną jako kierowcy pojazdu i zarazem uczestnika ruchu drogowego (k.49-50). Zdaniem tak Sądu Rejonowego, jak i Sądu Okręgowego w/w opinia była pełna, rzetelna i jednoznacznie odpowiadała na pytania wymagające wiedzy specjalnej. Co więcej, nie była kwestionowana przez żadną ze stron, w tym obrońcę skarżącego, który uczynił to dopiero w apelacji. Tym samym nie doszło do naruszenia art. 201 kpk. Ponadto nie trzeba być specjalistą, żeby wiedzieć, że po upływie 5 dni przy tym rodzaju i ilości środka odurzającego nie będzie już po nim śladu. Zwłaszcza, że oskarżony miał wypalić zaledwie jednego skręta. W rzeczywistości uczynił to niedługo, bo maksymalnie kilka godzin, przed zatrzymaniem, uprzednio prowadząc pojazd pod wpływem zabronionego środka. Nie ma tu znaczenia, że kontrola miała charakter rutynowy, nie wynikając ze sposobu kierowania pojazdem, kolizji czy wypadku. To samo tyczy

się subiektywnego przeświadczenia oskarżonego co do swojego stanu i zdolności kierowania samochodem. To nie jego ocena, ale stężenie narkotyku we krwi, które przekłada się na szybkość lub prawidłowość reakcji kierowcy, jest tu decydujące.

Wprawdzie w/w opinii stwierdzono, że „Na podstawie przeprowadzonego badania krwi i śliny podejrzanego nie jest możliwe precyzyjne oszacowanie stężenia substancji aktywnej konopi indyjskich (delta-9 - (...)) w jego organizmie w dniu i w chwili zatrzymania (...)”, jednak wbrew twierdzeniom skarżącego nie oznacza to, że nie wiadomo czy w chwili zatrzymania oskarżony znajdował się pod wpływem narkotyku. Tym bardziej, że zupełnie odmienny wniosek wynika z dalszej części tego samego zdania, którą pominięto. Brzmiało ono w sposób następujący „(...) lecz jest możliwe potwierdzenie faktu, że podejrzan M. H. znajdował się pod wpływem środków działających podobnie do alkoholu pod postacią marihuany w rozumieniu art. 178a § 1 kk”. Jak już wyżej podano, stwierdzona we krwi oskarżonego ilość substancji wskazywała, że jej zażycie zaistniało kilka godzin wcześniej, ewidentnie mając tendencję malejącą. Odnotowane stężenie 4,3 ng/ml było minimalną ilością, jaką można było przypisać oskarżonemu. Biegły nie miał najmniejszych wątpliwości, że wywołało to zakłócenie czynności psychofizycznych w stopniu odpowiadającym stężeniu znacznie przekraczającym 0,5 promila alkoholu we krwi. Tym samym oskarżony popełnił czyn z art. 178a § 1 kk. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy oskarżonego, że nie miał takiego zamiaru, nie działając umyślnie w zamiarze

bezpośrednim. Otóż każda dorosła osoba, która zażywa narkotyk, tak jak spożywa alkohol, ma pełną świadomość, że przez pewien czas może znajdować się w jego organizmie i negatywnie wpływać na prowadzenie pojazdu. Tym bardziej, co należy wyraźnie podkreślić, że oskarżony uczynił to zaledwie kilka godzin wcześniej.

Po trzecie, okoliczności towarzyszące pobraniu krwi od oskarżonego nie miały aż takiego znaczenia jak usiłuje to przedstawić skarżący. Gdyby tak było, to z pewnością odnotowano by to w w/w opinii, uzależniając od tego zawarte w niej wnioski. Co więcej, z zeznań świadka D. G. wynikało, że niedługo po zatrzymaniu, co miało miejsce około godz. 19.30 (k.67v) i po wykryciu środka odurzającego, co miało miejsce około godz. 19.43 (k.11) udano się z kierującym pojazdem do szpitala, gdzie pobrano mu krew. Oskarżony nie kwestionował tej okoliczności. Ponadto, jak wynikało z depozycji świadka G. M., będącego lekarzem pełniącym wówczas dyżur i wypełniającym część protokołu pobrania krwi, czynność jej pozyskania zrealizowała pielęgniarka pełniąca wówczas dyżur, a więc osoba posiadająca stosowne kwalifikacje i wykonująca to wielokrotnie. Ponadto funkcjonariusze Policji byli przy tym obecni i nie jest możliwym, żeby doszło do jakichkolwiek nieprawidłowości. Co więcej, w książce przyjęć pacjentów wskazano, że czynności z oskarżonym przeprowadzono tam w godzinach 21.30-21.55, a więc około 2 godziny po zatrzymaniu (k.146-147). Wprawdzie usiłując doprecyzować okoliczności towarzyszące tej czynności Sąd Rejonowy posłużył

się art. 396a kpk, odnoszącym się do konieczności usunięcia istotnych braków postępowania przygotowawczego, jednak raz, że udało się to co do części z nich, a dwa, że brak podstaw, żeby pozostałe miały istotny dla wyniku procesu walor. Zwłaszcza, że nie jest możliwym, żeby oskarżony palił marihuanę po zatrzymaniu, a więc po godz. 19.30, kiedy wykonywano czynności z jego udziałem, przewożony do szpitala czy pobierano krew. Wówczas stężenie zabronionej substancji byłoby znacznie wyższe.

W związku z tym nie zaistniały nie dające się usunąć wątpliwości, które Sąd Rejonowy rozstrzygnąłby na niekorzyść oskarżonego. Ponadto zarzut w tym zakresie pozostaje w sprzeczności z naruszeniem art. 7 kpk. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 grudnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 394/21, naruszenie reguły in dubio pro reo możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 kpk ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 kpk. Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 kpk. Zarzuty obrazy art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk mają bowiem charakter rozłączny. Jednocześnie wątpliwości nie budziły też pozostałe rozstrzygnięcia, w tym w szczególności kara grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 20 złotych każda, której nie

<p>sposób uznać za niewspółmierną, jak również zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i świadczenie pieniężne, które były obligatoryjne i orzeczono je w minimalnej wysokości. Oskarżony musi ponieść konsekwencje swojego postępowania i na pewien czas zostać wyeliminowany z grona uczestników ruchu drogowego. Wprawdzie tym razem nie doszło z jego udziałem do kolizji czy wypadku, jednak prowadzenie przez niego samochodu w takim stanie stwarzało realne i poważne niebezpieczeństwo.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie oskarżonego M. H. od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zważywszy na bezzasadność zarzutów brak było podstaw do uwzględnienia związanego z nimi wniosku. Oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, zażywając narkotyk niedługo przed prowadzeniem pojazdu i czyniąc to pod jego wpływem.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 23 maja 2023 r. w sprawie o sygn. akt II K 133/21.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.		
Jak już wyżej wskazano, Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy i poczynił trafne ustalenia faktyczne. Nie dopuścił się też innych zarzucanych mu uchybień, słusznie stwierdzając winę oskarżonego. Wątpliwości nie budziły też pozostałe rozstrzygnięcia.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
M. H.	II	Z uwagi na bezzasadność apelacji uznano, że oskarżony powinien ponieść koszty postępowania odwoławczego, w tym opłatę w kwocie 400 złotych. Powyższe rozstrzygnięcie wydano na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk. Wysokość opłaty wynikała z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Zdaniem Sądu Okręgowego oskarżony nie powinien mieć problemów z uregulowaniem należności w tym zakresie.
7. PODPIS		

0.11.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika - 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak albo	Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 23 maja	

ustalenie, którego dotyczy apelacja	2023 r. w sprawie o sygn. akt II K 133/21		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana